

O BİR YILDIZDI!

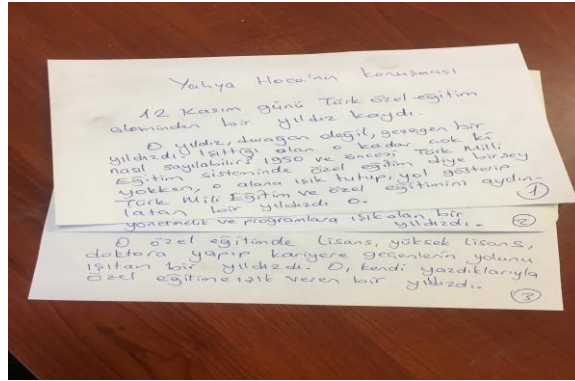
Yahya Özsoy'un Anlatımı, Sezgin Vuran'ın Seslendirmesiyle...

Sezgin VURAN, Anadolu Üniversitesi svuran@anadolu.edu.tr

12 Kasım 1992 Mitat Enç Hoca'nın ebediyete intikal edişinin birinci yıldönümü ve bugün 28. sini gerçekleştirdiğimiz Ulusal Özel Eğitim Kongresi'nin birincisi, o günkü adı ile "Özel Eğitim Günleri" ben de etkinliğin sunuculuğunu yapıyorum. Yahya Hocam benden aşağıdaki metni okumamı istedi. Basılı bir kâğıttaydı ve sahnenin ışığı ile okumam mümkün değildi. Konuşmalar sırasında, kuliste metni el notu olarak yazdım. Yazarken de ne olduğunu farkettim. Çok anlamlıydı. Yahya Hocam'a hocam "Neden siz okumuyorsunuz?" diye sordum. Hocam "Ben bunu senin sesinden dinlemek istiyorum." dedi. Okurken gözlerim hocamdaydı, gözlerinde ilk kez yaşlar gördüm. İçimde bir kâğıt çiziyi...

Şimdi onu bir kez de sizlere okuyacağım. "Ben Yahya Hocamın Hocasına yazdıklarını okurken, sizler fonda Mahler'in 8. Senfonisini işiteceksiniz. Zira Mahler 1906'da orkestralama çalışmalarının başlangıcında "Kainatın birdenbire bir şarkıyla infilak ettiğini düşünün. Şarkılarda duyulanlar insan sesi değil de gezegenlerin, yıldızların, güneşlerin evrende hareket ederken çıkardığı sesler" olarak yaptığını tanımlar. Hocalarımız Mitat Enç ve Yahya Özsoy "onlar artık birer yıldız" ruhları şad olsun.

Sezgin Vuran

12 Kasım 1991

12 Kasım günü Türk eğitim ve özel eğitim âleminde bir yıldız kaydı.

O yıldız, durağan değil, gezegen bir yıldızdı. Işıttığı alan o kadar çok ki nasıl sayılabilir? 1950 ve öncesi Türk Milli Eğitim Sisteminde özel eğitim diye bir şey yokken, o alana ışık tutup, yol gösterip Türk Milli Eğitim ve özel eğitimini aydınlatan bir yıldızdı o.

O kurduğu, başına geçip yönettiği Körlük Okulunda körlere ışık olan bir yıldızdı. O, Türkiye'de ilk özel eğitim elemanı yetiştirmek için Gazi Eğitim Enstitüsünde özel eğitim bölümünü açıp, bölümün başına geçerek hocalığını yaparak, öğrencilerine ve o yolla alana ışık veren bir yıldızdı. O, değişik okullardaki hocalığının dışında üstlendiği görevlerde, özellikle Talim Terbiye Kurulu üyeliğinde alınan kararlarda, çıkarılan yönetmelik ve programlara ışık olan bir yıldızdı.

O, 1960'lı yıllarda Türkiye'de eğitim bilimlerinin ve özel eğitim biliminin disiplinler arası bir bilim olarak, üniversitedeki yerini almasına ışık tutan yıldızların arasında parlayan bir yıldızdı.

O, özel eğitimde lisans, yüksek lisans, doktora yapıp kariyere geçenlerin yolunu ışıtan bir yıldızdı. O, kendi yazdıklarıyla özel eğitime ışık veren bir yıldızdı.

O, özel eğitimin yalnızca devlet işi olmadığını, bunun gönüllü kuruluşlarca desteklenmesi gerektiğini kurup yönettiği ve çalıştığı 6 Nokta Körleri Eğitim ve Kalkındırma Derneği, Altı Nokta Vakfı, Türkiye Körler Vakfı ile herkesin görmesini sağlayan bir yıldızdı.

O, uzun çarşının ulularıyla, doğduğu kentin bir dönemdeki çarşısı ve çarşı esnafının durumunu gün ışığına çıkaran bir yıldızdı.

O, yaşam öyküsünü sığdırmaya çalıştığı BİTMEYEN GECE’den bizlere bitmeyen ışık saçan bir yıldızdı. O, sadece yurt içinde değil, yurt dışında da Türk eğitimini, özel eğitimi hakkıyla temsil etmiş, parlaklığıyla yabancıların gözünü kamaştırmış bir yıldızdı.

O, başlattıklarıyla, kurduklarıyla, yaptıklarıyla, yazdıklarıyla, yetiştirdikleriyle artık Türk Eğitim ve Özel Eğitim tarihine ışık tutacak bir yıldız oldu. O, yıldız, eşsiz bir eş, sevgili bir baba, dede, iyi akraba, iyi hemşeri, iyi arkadaş, iyi dost, eşsiz öğretmen; büyük insan hocamız Doç. Dr. Sayın Mitat Enç idi.

O, bizim hocamız, yöneticimiz olduğu kadar duruma göre ağabeyimiz, dostumuz, arkadaşımız sırdaşımızdı. Bizlere doğru yolu bulmada sürekli yardımcı olan, bizleri uyaran bir yıldızdı.

Uyarmaları çok nazik ve kendine özgü olurdu. Gerçeklerden koptuğumuzu gördüğünde; “Lütfen, ayaklarımızı arzdan kesmeyelim paşam” derdi. Çoğu kez farkında olmadan ayaklarımızı arzdan keserdik. Tabi düşerdik. Düşünce hocamızı anar, kulağını çınlatırdık. Bundan sonra da anacağız ruhunu şadedeceğiz. Üstesinden gelemeyeceğimiz bir işe kalkıştığımızda “Lütfen, lokmalarımızı yutabileceğimiz büyüklükte koparalım” derdi. Bazen biz, dinlemez, coşar, büyük lokma koparırdık. Tabi yutamaz canım lokmayı heder ederdik.

O zaman yine hocamızı anar, kulaklarını çınlatırdık. Bundan sonra da bunlar olacak.

Ben şu anda o duruma düştüm bile hocam.
Böylesi bir topluluğun huzurunda, sizin anıtınızın başında, sizin hakkınızda konuşmaya yeltendim.
Olur mu hiç?

Sizin gibi büyük, yüce insan, eşsiz öğretmen hakkında bir öğrencisi nasıl konuşabilir.
Ama ben buna yeltendim.

Çünkü bu benim için bir görevdi. Üstlendim. Sizin sağlığımızdaki hoşgörünüzden, büyüklüğünüzden cesaret aldım.
Lütfen bağışlayın hocam.

Sayın hocam, şu anda emekli olarak ayrıldığınız son görev yeriniz olan bilim yuvasının önünde, sizden ilim, irfan alan, sizinle çalışan, sizi seven, sizi sayan, kaybınızı duyan, buraya ulaşan, sizin için üzülen, sizin için ağlayan toplulukla önünüzde saygı ile eğiliyoruz.

Ruhun şad olsun hocam!
Hepimizin başı sağ olsun...

Yahya Özsoy